GENERALINĖS ADVOKATĖS
JULIANE KOKOTT IŠVADA,
pateikta 2016 m. gruodžio 1 d.[1]

Byla C-598/14 P

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba (EUIPO)
prieš

Gilbert Szajner

„Apeliacinis skundas — Sąjungos prekių ženklas — Žodinis prekių ženklas LAGUIOLE — Prašymas pripažinti prekių ženklo registraciją negaliojančia dėl teisių į ankstesnį įmonės pavadinimą *Forge de Laguiole* — Dalinis registracijos panaikinimas EUIPO apeliacinės tarybos sprendimu — Dalinis Apeliacinės tarybos sprendimo panaikinimas Bendrojo Teismo sprendimu — Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalis, 53 straipsnio 1 dalies c punktas ir 65 straipsnio 1 ir 2 dalys — Atitinkama nacionalinės teisės norma žymeniui suteikiamos apsaugos aprėpties nustatymas — Po EUIPO apeliacinės tarybos sprendimo priimtas nacionalinio teismo sprendimas — Bendrojo Teismo vykdoma Apeliacinės tarybos sprendimo kontrolė — Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirma pastraipa — Teisingumo Teismo vykdoma Bendrojo Teismo sprendimo kontrolė apeliaciniame procese“

I – Įžanga

1. Šiame apeliaciniame procese iš esmės nagrinėjamas klausimas, kokiu mastu Sąjungos teismai Sąjungos prekių ženklo teisinės apsaugos sistemoje gali tikrinti nacionalinės teisės normas.

2. Šis klausimas kyla nagrinėjant ginčą dėl sąvokos „Laguiole“, kuri Prancūzijoje siejama ne tik su lenktiniais peiliais, bet ir su daugybe teisinių ginčų. Šie daugiausia susiję su kaimo pavadinimo Lagjolis (Laguiole), kuris šiuo metu dažnai vartojamas kaip garsiųjų lenktinių peilių, kurie tradiciškai ten gaminami, sinonimas, naudojimu. Klausimas, kiek šis pavadinimas gali būti naudojamas platinant gaminius, kurie neturi nieko bendra su Lagjolio vietove, nacionalinėje teisėje dar galutinai neišspręstas[2].

3. Šiuo atveju nagrinėjamas tik kol kas nuo nurodytų aplinkybių nepriklausomas klausimas, kokia yra *įmonės pavadinimo* „Forge de Laguiole“ apsaugos aprėptis, taikant Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalies b punktą, siejamą su Prancūzijos įstatymo dėl intelektinės nuosavybės L. 711-4 straipsnio b dalimi.

1 — Originalo kalba: vokiečių.

2 — Kol kas paskutinis jau daugiau kaip 20 metų trunkančio ginčo dėl pavadinimo „Laguiole“ naudojimo etapas yra 2016 m. spalio 4 d. Prancūzijos *Cour de cassation* sprendimas; šiuo klausimu ir apskritai dėl ginčo istorijos žr. E. Tymen „Une nouvelle manche dans la guerre autour des couteaux Laguiole“, *Le Figaro*, 2016 m. spalio 11 d., internete http://www.lefigaro.fr/conjoncture/2016/10/11/20002-20161011ARTFIG00196-une-nouvelle-manche-dans-la-guerre-autour-des-couteaux-laguiole.php.

4. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (toliau – EUIPO) apeliacinė taryba šiuo klausimu pareiškė mananti, kad įmonės pavadinimo apsauga pagal Prancūzijos teismų praktiką apima iš esmės visą veiklą, kuri nurodyta įmonės įstatuose. Bendrojo Teismo nuomone, įmonės pavadinimo apsauga apima tik tą veiklą, kurią įmonė realiai vykdo. Šią nuomonę Bendrasis Teismas grindė 2012 m. liepos 10 d. Prancūzijos *Cour de cassation* (Kasacinis teismas) sprendimu byloje *Cœur de princesse* (toliau – Sprendimas *Cœur de princesse*)[3], kuris buvo priimtas tik *po* Apeliacinės tarybos sprendimo.

5. EUIPO mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą. Jos nuomone, Bendrasis Teismas gali panaikinti Apeliacinės tarybos sprendimą tik tuo atveju, jei priėmimo momentu jis buvo teisiškai klaidingas. Todėl atsižvelgdamas į Sprendimą *Cœur de princesse* Bendrasis Teismas ne konstatavo, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, o tik jos vertinimą pakeitė savo vertinimu. Tačiau, kaip nurodė Bendrasis Teismas, šis sprendimas kaip tik susijęs tik su Prancūzijos teisės aiškinimu, kurį turėjo taikyti Apeliacinė taryba[4].

6. Iš šios prieštaros matyti, kad tarp nuorodos į nacionalinę teisę Sąjungos prekių ženklo sistemoje ir principų, kuriais įprastai reglamentuojama Bendrojo Teismo vykdoma EUIPO apeliacinių tarybų sprendimų kontrolė, kyla tam tikra įtampa. Mat pagal šiuos principus Bendrasis Teismas, remdamasis informacija, kuria Apeliacinė taryba grindė savo sprendimą, iš esmės tik turi nustatyti, kokį sprendimą ji turėjo priimti. Jau iš ligšiolinės Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad tokie pat principai nėra taikomi tuomet, kai Bendrasis Teismas aiškina nacionalinės teisės normą. Nagrinėdamas šį apeliacinį skundą Teisingumo Teismas turi galimybę patikslinti ir išplėtoti šią praktiką[5].

II – Teisinis pagrindas

A – *Sąjungos teisė*

1. Teisingumo Teismo statutas

7. Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmoje pastraipoje nustatyta:

„Apeliacinis skundas Teisingumo Teismui paduodamas tik teisės klausimais. Jis gali būti paduodamas dėl Bendrojo Teismo kompetencijos trūkumo, dėl jo padaryto teismo proceso tvarkos pažeidimo, neigiamai paveikusio apelianto interesus, taip pat dėl Bendrojo Teismo padaryto Sąjungos teisės pažeidimo.“

2. Reglamentas Nr. 207/2009

8. 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo[6] buvo pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Sąjungos prekių ženklo[7]. Reglamento Nr. 40/94 8, 52 ir 63 straipsniai tapo atitinkamai Reglamento Nr. 207/2009 8, 53 ir 65 straipsniais; jų turinys iš esmės nepakeistas.

3 — G. Szajner atsiliepimo į apeliacinį skundą 4 priedas.

4 — Žr. 2014 m. spalio 21 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Szajner / VRDT – Forge de Laguiole (LAGUIOLE)* (T-453/11, EU:T:2014:901) 51 punktą (toliau taip pat – skundžiamas sprendimas).

5 — 2011 m. liepos 5 d. Sprendimas *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:452) ir 2014 m. kovo 27 d. Sprendimas *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186).

6 — OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146.

7 — OL L 78, 2009, p. 1.

9. Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalyje nustatyta:

„4. Neregistruoto prekių ženklo arba kito prekyboje naudojamo didesnę negu vietinę reikšmę turinčio žymens savininkui užprotestavus, pareikštas registruoti prekių ženklas neregistruojamas, kai ir jeigu pagal to žymens naudojimą reglamentuojančius Sąjungos ir valstybės narės teisės aktus:

a) teisės į tą žymenį buvo įgytos iki paraiškos įregistruoti ES prekių ženklą padavimo dienos arba iki prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti ES prekių ženklą pateikimo dienos;

b) tas žymuo jo savininkui suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.“

10. Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta:

„1. Padavus prašymą Tarnybai arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, ES prekių ženklo įregistravimas paskelbiamas negaliojančiu:

<…>

c) jeigu yra 8 straipsnio 4 dalyje nurodytos ankstesnės teisės ir tenkinamos toje dalyje keliamos sąlygos.“

11. Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Apeliacinių tarybų sprendimus dėl apeliacijų galima skųsti Bendrajam Teismui.

2. Skundą galima pateikti dėl kompetencijos stokos, dėl esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, dėl Sutarties, šio reglamento arba bet kurios su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo ar piktnaudžiavimo įgaliojimais.“

B – *Prancūzijos teisė*

12. Prancūzijos *Code de la propriété intellectuelle* (Intelektinės nuosavybės įstatymas, toliau – CPI) L. 711-4 straipsnio b punkte ir L. 714-3 straipsnyje nustatyta:

L. 711-4

„Kaip prekių ženklas negali būti registruojamas žymuo, kuriuo pažeidžiamos ankstesnės teisės į:

<…>

b) įmonės pavadinimą arba įmonės ženklą, jeigu yra galimybė suklaidinti visuomenę;

<...>“

L. 714-3

„Prekių ženklo registracija teismo sprendimu gali būti pripažinta negaliojančia, jei neatitinka L. 711-1–L. 711-4 straipsnių nuostatų.“

III – Faktinės ginčo aplinkybės, procedūra EUIPO ir procesas Bendrajame Teisme

13. Gilbert Szajner yra žodinio Sąjungos prekių ženklo LAGUIOLE savininkas; 2001 m. lapkričio 20 d. buvo pateikta paraiška įregistruoti šį prekių ženklą, 2005 m. sausio 17 d. EUIPO jis įregistruotas pagal Reglamentą Nr. 40/94 (pakeistą Reglamentu Nr. 207/2009).

14. Prekių ženklą LAGUIOLE buvo prašoma įregistruoti, be kita ko, įvairioms prekėms ir paslaugoms, kurios priskiriamos prie peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų registravimo klasifikacijos 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 ir 38 klasių. Tai buvo platus įvairių prekių ir paslaugų spektras – nuo rankinių įrankių ir padargų, juvelyrinių dirbinių, laikrodžių, indų, rašymo reikmenų, odos gaminių, meno dirbinių, sporto reikmenų ir prekių rūkantiesiems iki telekomunikacijų paslaugų [8], išskyrus – po dalinio atsisakymo per procedūrą EUIPO – peilius, šakutes ir žirkles [9].

A – *Procedūra EUIPO ir Apeliacinės tarybos sprendimas*

15. 2005 m. liepos 22 d. *Forge de Laguiole* pagal Reglamento Nr. 40/94 52 straipsnio 1 dalies c punktą, siejamą su 8 straipsnio 4 dalimi (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punktas ir 8 straipsnio 4 dalis), pateikė prašymą pripažinti prekių ženklo LAGUIOLE registraciją iš dalies negaliojančia.

16. Prašymas pripažinti prekių ženklo registraciją negaliojančia buvo grindžiamas įmonės pavadinimu *Forge de Laguiole*, kurį *Forge de Laguiole* naudojo „peilių, žirklių, dovanų ir suvenyrų, t. y. visų stalo reikmenų, gamybos ir pardavimo“ veiklai. *Forge de Laguiole* teigimu, šis įmonės pavadinimas pagal CPI L. 711-4 straipsnio b punktą, siejamą su L. 714-3 straipsniu, suteikia jai teisę uždrausti naudoti prekių ženklą LAGUIOLE.

17. 2006 m. lapkričio 27 d. sprendimu Anuliavimo skyrius atmetė prašymą pripažinti registraciją negaliojančia.

18. 2007 m. sausio 25 d. *Forge de Laguiole* dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo pateikė apeliaciją EUIPO.

19. 2011 m. birželio 1 d. sprendimu Pirmoji apeliacinė taryba iš dalies patenkino apeliaciją ir pripažino prekių ženklo LAGUIOLE registraciją negaliojančia 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 ir 34 klasių prekėms. Dėl 38 klasės paslaugų (telekomunikacijų paslaugos) apeliacija buvo atmesta [10].

20. Apeliacinė taryba savo sprendimą grindė dviem argumentų grupėmis, kurių kiekvienos atskirai turėjo pakakti jos išvadai, kad įmonės pavadinimo *Forge de Laguiole* apsauga apima visą jos įstatuose nurodytą veiklą, pagrįsti [11]. Pirma, Apeliacinė taryba rėmėsi tuo, kad pagal Prancūzijos teisę, būtent pagal CPI L. 711-4 straipsnio b punktą, įmonės pavadinimo apsauga iš esmės apima visą įmonės įstatuose nurodytą veiklą, jeigu įmonės įstatai – kaip šiuo atveju – pakankamai tikslūs [12]. Antra,

8 — Skundžiamo sprendimo 1 ir 2 punktai.

9 — Žr. skundžiamo sprendimo 2 punktą ir 2011 m. birželio 1 d. EUIPO apeliacinės tarybos sprendimo 5 ir 6 punktus (pirmojoje instancijoje pareikšto ieškinio 1 priedas) (toliau taip pat – ginčijamas sprendimas).

10 — Skundžiamo sprendimo 3–8 punktai.

11 — Skundžiamo sprendimo 9 ir 33 punktai.

12 — Skundžiamo sprendimo 34 ir 41 punktai; ginčijamo sprendimo 87–90 punktai (pirmojoje instancijoje pateikto atsiliepimo į ieškinį 1 priedas).

Apeliacinė taryba pareiškė mananti, kad, net darant prielaidą, jog įstatuose nurodyta veikla – „visų dovanų ir suvenyrų, t. y. visų stalo reikmenų, gamyba ir pardavimas“ – nepakankamai tiksli, *Forge de Laguiole* įrodė, kad iki paraiškos įregistruoti ginčijamą Sąjungos prekių ženklą pateikimo ji savo veiklą buvo išplėtusi į šias sritis [13].

B – *Bendrojo Teismo sprendimas*

21. 2011 m. rugpjūčio 8 d. G. Szajner Bendrajam Teismui pateikė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Ieškinį jis grindė tuo, kad buvo pažeistas Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies c punktas, siejamas su 8 straipsnio 4 dalimi, ir visų pirma teigė, jog, priešingai, negu mano Apeliacinė taryba, pagal CPI L. 711-4 straipsnį įmonės pavadinimo apsauga apima tik įmonės realiai vykdomą veiklą [14].

22. 2014 m. spalio 21 d. sprendime Bendrasis Teismas pirmiausia konstatavo, kad aiškindama Prancūzijos teisę Apeliacinė taryba rėmėsi teismų praktika, buvusia ginčijamo sprendimo priėmimo dieną, t. y. 2011 m. birželio 1 d. Vis dėlto ši teismų praktika buvo nevienoda ir dėl jos kilo ginčų tarp specialiosios doktrinos atstovų [15].

23. Bendrojo Teismo nuomone, Prancūzijos *Cour de cassation* šiuos ginčus išsprendė Sprendime *Cœur de princesse* nuspręsdamas, kad „įmonės pavadinimas [saugomas] tik bendrovės realiai vykdomos, o ne jos įstatuose nurodytos veiklos atžvilgiu“ [16]. Nors šis sprendimas buvo priimtas vėliau negu ginčijamas sprendimas, Bendrojo Teismo nuomone, jis galėjo į jį atsižvelgti tikrindamas ginčijamo sprendimo teisėtumą [17].

24. Taigi Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad pirmąja Apeliacinės tarybos argumentų grupe, susijusia su *Forge de Laguiole* įstatuose nurodyta veikla, nebuvo galima pagrįsti ginčijamo sprendimo [18]. Toliau, tikrindamas antrąją šio sprendimo argumentų grupę, Bendrasis Teismas konstatavo, kad, priešingai, negu manė Apeliacinė taryba, *Forge de Laguiole* tik įrodė, jog ji vykdė visų prekių, priskiriamų prie peilių arba stalo įrankių sektoriaus, taip pat dovanų ir suvenyrų, jeigu tai yra minėtų sektorių prekės, gamybos ir pardavimo veiklą. Todėl Bendrasis Teismas ginčijamą sprendimą panaikino tiek, kiek jame buvo nustatyta, jog dėl kitų prekių yra galimybė suklaidinti, kaip tai suprantama pagal CPI L. 711-4 straipsnį, ir savo atliekamą galimybės suklaidinti, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, tikrinimą apribojo veikla, kurią, kaip jis manė, *Forge de Laguiole* nagrinėjamu laikotarpiu realiai vykdė [19].

25. Baigęs šį tikrinimą [20] Bendrasis Teismas patvirtino ginčijamą sprendimą tik tiek, kiek jis susijęs su tam tikru prekių, kurios priklauso prie *Forge de Laguiole* realiai vykdomos veiklos ir dėl kurių Bendrasis Teismas konstatavo esant galimybę suklaidinti kalbant apie įmonės pavadinimą *Forge de Laguiole* ir prekių ženklą LAGUIOLE, skaičiumi. Kitais aspektais Bendrasis Teismas ieškinį patenkino ir ginčijamą sprendimą panaikino tiek, kiek Apeliacinė taryba prekių ženklo LAGUIOLE registraciją buvo pripažinusi negaliojančia ir dėl kitų prekių [21].

13 — Skundžiamo sprendimo 34 punktas; ginčijamo sprendimo 91–94 punktai (pirmojoje instancijoje pateikto atsiliepimo į ieškinį 1 priedas).

14 — Skundžiamo sprendimo 38 punktas.

15 — Skundžiamo sprendimo 42 punktas.

16 — Skundžiamo sprendimo 43 punktas.

17 — Skundžiamo sprendimo 45 punktas.

18 — Skundžiamo sprendimo 51 ir 52 punktai.

19 — Skundžiamo sprendimo 53, 73 ir 74 punktai.

20 — Skundžiamo sprendimo 161–165 punktai.

21 — Skundžiamo sprendimo 166 punktas ir rezoliucinės dalies 1 punktas.

IV – Apeliacinis procesas ir šalių reikalavimai

26. 2014 m. gruodžio 22 d. raštu EUIPO padavė šį apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimo. 2015 m. kovo 23 d. raštu *Forge de Laguiole* pateikė atsiliepimą į apeliacinį skundą. EUIPO ir *Forge de Laguiole* prašo panaikinti skundžiamą sprendimą ir priteisti iš G. Szajner bylinėjimosi išlaidas.

27. Dėl iš pradžių kilusių dokumentų įteikimo problemų G. Szajner savo atsiliepimą į apeliacinį skundą pateikė tik 2015 m. gruodžio mėn. Jis prašo pripažinti visus EUIPO ir *Forge de Laguiole* reikalavimus ir apeliacinio skundo pagrindus nepriimtinais, o nepatenkinus šio prašymo – pripažinti minėtus reikalavimus ir apeliacinio skundo pagrindus nepagrįstais, atmesti apeliacinį skundą, pripažinti skundžiamo sprendimo panaikinimą nereikalingu ir iš EUIPO priteisti bylinėjimosi išlaidas.

28. Teisingumo Teisme apeliacinis skundas buvo nagrinėjamas rašytinio proceso tvarka.

V – Vertinimas

A – *Dėl priimtinumo*

29. G. Szajner ginčija tiek EUIPO apeliacinio skundo priimtinumą (apie tai –1 dalyje), tiek *Forge de Laguiole* reikalavimų priimtinumą (apie tai – 2 dalyje).

1. Dėl EUIPO apeliacinio skundo priimtinumo

30. G. Szajner teigia, kad EUIPO negali paduoti apeliacinio skundo dėl Bendrojo Teismo sprendimo, kurio dalykas buvo Apeliacinės tarybos sprendimas, nes ji neturi nei teisės, nei suinteresuotumo pareikšti ieškinio. Be to, jo nuomone, EUIPO apeliacinio skundo pagrindai nepriimtini, nes jais keičiamas šalių ginčo EUIPO dalykas.

31. Šie priekaištai nepagrįsti.

32. Pirmiausia pagal 2015 m. kovo 4 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 172 straipsnį [22] ieškinys dėl EUIPO Apeliacinės tarybos sprendimo Bendrajame Teisme reiškiamas EUIPO kaip atsakovei. Toliau pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio antrą pastraipą pagal visus savo reikalavimus arba jų dalį bylą pralaimėjusi šalis Teisingumo Teismui gali paduoti apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimų. Kadangi šiuo atveju EUIPO procese pirmojoje instancijoje yra iš dalies bylą pralaimėjusi šalis, ji neabejotinai turi tiek teisę, tiek suinteresuotumą pareikšti skundą apeliaciniame procese, ir tai taip pat patvirtinta nusistovėjusioje Teisingumo Teismo praktikoje [23].

33. Tai, kad EUIPO kaip atsakovė arba apeliantė dalyvauja procesuose Sąjungos teismuose, kai juose nagrinėjami jos pačios apeliacinių tarybų sprendimai, taip pat nepažeidžia teismų nepriklausomumo, nešališkumo, neutralumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos ir teisingo bylos nagrinėjimo principų. Tiesa, ieškiniai dėl EUIPO sprendimų Bendrajam Teismui gali būti pareikšti tik po apeliacinės procedūros EUIPO apeliacinėse tarybose. Ši procedūra neabejotinai turi teismo požymių. Be to, EUIPO apeliacinių tarybų sprendimai tam tikru aspektu priskiriami EUIPO. Mat ji negali apskųsti jų Bendrajam Teismui ir jos teisės, palyginti su kitų atsakovų arba į bylą įstojusių šalių teisėmis, yra ribotos [24]. Vis dėlto,

22 — Žr. 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 133 straipsnio 2 dalį.

23 — Žr., pvz., 2016 m. liepos 21 d. Sprendimą EUIPO / Grau Ferrer (C-597/14 P, EU:C:2016:579), 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendimą VRDT / Kessel (C-31/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2436) ir 2014 m. gegužės 8 d. Sprendimą *VRDT / Sanco* (C-411/13 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:315).

24 — Žr. visų pirma Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 4 dalį ir G. Szajner nurodytą 2004 m. spalio 12 d. Sprendimą *Vedial / VRDT* (C-106/03 P, EU:C:2004:611, 26 ir paskesni punktai).

priešingai, negu mano G. Szajner, EUIPO procese Sąjungos teismuose nėra „kartu ir teisėja, ir bylos šalis“, nes šiame procese dėl Apeliacinės tarybos sprendimų teisėtumo sprendžia ne EUIPO, o Teisingumo Teismas. Taigi į G. Szajner iškeltą klausimą, kad apeliacinės tarybos turi teismo požymių pagal EŽTK 6 straipsnio 1 dalį arba Pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnį, galima neatsakyti.

34. Prielaida, kad EUIPO procese pirmojoje instancijoje iš tikrųjų buvo ne atsakovė, o į bylą įstojusi šalis, todėl apeliaciniame procese turi parodyti savo suinteresuotumą teikti skundą, taip pat nepagrįsta. Tiesa, proceso Bendrajame Teisme dalykas buvo EUIPO apeliacinės tarybos sprendimas dėl vėlesnio prekių ženklo ir ankstesnio žymens savininkų ginčo. Tačiau iš pirma nurodyto [25] Bendrojo Teismo procedūros reglamento aiškiai matyti, kad EUIPO tokiame procese vis dėlto yra atsakovė [26].

35. Galiausiai G. Szajner argumentuoja, kad EUIPO apeliacinio skundo pagrindai, susiję su Sprendimu *Cœur de princesse*, yra nepriimtini. Jo nuomone, EUIPO Bendrajame Teisme pakeitė su tuo susijusį ginčo dalyką, kuris kilo iš procedūros EUIPO šalių reikalavimų.

36. Vis dėlto ir šis argumentas nepagrįstas. Kaip pagrįstai argumentuoja EUIPO, Prancūzijos teisės aiškinimas jau per procedūrą Apeliacinėje taryboje buvo šalių ginčo dalykas. Per šią procedūrą visų pirma buvo nagrinėjama įmonės pavadinimo apsaugos aprėptis, o Bendrajame Teisme šiuo klausimu – beje, paties G. Szajner [27] – buvo nurodytas Sprendimas *Cœur de princesse*. Taigi EUIPO argumentais dėl šio sprendimo priimtinumo pirmojoje instancijoje anaiptol nebuvo išplėstas procedūros EUIPO šalių ginčo dalykas.

2. Dėl Forge de Laguiole reikalavimų priimtinumo

37. G. Szajner taip pat ginčija *Forge de Laguiole* reikalavimų priimtinumą. Esą ji reikalauja panaikinti skundžiamą sprendimą, nors nėra apeliantė. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 174 straipsnį ji gali prašyti visiškai arba iš dalies patenkinti arba atmesti EUIPO apeliacinį skundą. Todėl *Forge de Laguiole* raštas iš tikrųjų esąs priešpriešinis apeliacinis skundas, kuris pagal Procedūros reglamento 176 straipsnį turėjo būti pateiktas kaip atskiras dokumentas.

38. Šis vien formalus argumentas atmestinas. *Forge de Laguiole* savo reikalavimuose svarstymų pabaigoje iš tikrųjų reikalauja ne patenkinti EUIPO apeliacinį skundą, o panaikinti skundžiamą sprendimą. Vis dėlto iš viso atsiliepimo į apeliacinį skundą matyti, kad *Forge de Laguiole* sutinka su visais EUIPO argumentais ir apeliacinio skundo pagrindais. Taigi aišku, kad ji reikalauja patenkinti apeliacinį skundą. Be to, ji pati nepateikia apeliacinio skundo pagrindų ir argumentų, kaip reikalaujama teikiant priešpriešinį apeliacinį skundą pagal Procedūros reglamento 178 straipsnio 3 dalį.

3. Tarpinė išvada

39. Taigi tiek EUIPO apeliacinis skundas, tiek *Forge de Laguiole* reikalavimai yra priimtini.

25 — Šios išvados 32 punktas.

26 — Taip pat žr. 2004 m. spalio 12 d. Sprendimą *Vedial / VRDT* (C-106/03 P, EU:C:2004:611, 27 punktas).

27 — Žr. skundžiamo sprendimo 25 punktą.

B – *Dėl pagrįstumo*

40. Kaip jau minėta, Apeliacinė taryba savo motyvus dėl įmonės pavadinimo *Forge de Laguiole* apsaugos aprėpties grindė tiek įmonės įstatuose nurodyta, tiek jos realiai vykdoma veikla [28]. Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas nusprendė, kad pirmoji argumentų grupė visiškai klaidinga, nes įmonės pavadinimo apsauga pagal Prancūzijos teisę apima tik realiai vykdomą veiklą. Antrąją argumentų grupę Bendrasis Teismas laikė klaidinga iš dalies, nes, kaip jis manė, buvo įrodytas tik dalies *Forge de Laguiole* įmonės įstatuose nurodytos veiklos realus vykdymas [29].

41. Apeliaciniame skunde EUIPO nesutinka su Bendrojo Teismo išvadomis tiek dėl *Forge de Laguiole* įmonės įstatuose nurodytos veiklos apsaugos (apie tai – 1 dalyje), tiek dėl jos realiai vykdomos veiklos (apie tai – 2 dalyje).

1. Dėl Forge de Laguiole įmonės įstatuose nurodytos veiklos apsaugos (pirmasis apeliacinio skundo pagrindas ir apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirma dalis)

42. EUIPO teigia, kad Bendrasis Teismas negalėjo atsižvelgti į Sprendimą *Cœur de princesse*, kuris buvo priimtas vėliau negu Apeliacinės tarybos sprendimas (pirmasis apeliacinio skundo pagrindas, apie tai – a punkte). Be to, jos nuomone, Bendrasis Teismas šį sprendimą iškreipė (apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirma dalis, apie tai – b punkte).

a) Dėl Bendrojo Teismo atsižvelgimo į Sprendimą Cœur de princesse

43. EUIPO nuomone, tikrinimas, kurį atlieka Bendrasis Teismas dėl to, kaip Apeliacinė taryba taikė nacionalinės teisės normas, ribojamas *ratione temporis*. Pavyzdžiui, pagal Sprendimą *VRDT / National Lottery Commission* [30] Bendrasis Teismas gali remtis nacionalinių teismų sprendimais, kurie jau buvo priimti priimant sprendimą Apeliacinei tarybai, tačiau į kuriuos Apeliacinė taryba dar neatsižvelgė. Vis dėlto, EUIPO manymu, Bendrasis Teismas negali remtis nacionalinių teismų sprendimais, kurie buvo priimti *vėliau* negu Apeliacinės tarybos sprendimas, nes tai viršytų jo įgaliojimus tikrinti.

44. Reglamente Nr. 207/2009 pateikta daugybė nuorodų į nacionalinę teisę. Visų pirma tai susiję su aplinkybėmis, kuriomis, kaip šiuo atveju, atsiranda ankstesnių teisių ir Sąjungos prekių ženklo kolizija. Tokiu atveju tai, kokia apsaugą gali suteikti Sąjungos prekių ženklas, priklauso nuo valstybės narės teisės. Taip atitinkama nacionalinės teisės norma tampa su Reglamento Nr. 207/2009 taikymu susijusia teisės norma.

45. Taigi Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 2 dalį, pagal kurią skundą dėl EUIPO apeliacinių tarybų sprendimų Bendrajam Teismui galima paduoti visų pirma dėl „*bet kurios su [šio reglamento] taikymu susijusios teisės normos* pažeidimo“ [31], reikia suprasti taip, kad Bendrajam Teismui galima paduoti skundą dėl nacionalinės teisės nuostatos, kuri taikoma vadovaujantis nuoroda Reglamente Nr. 207/2009, pažeidimo [32].

28 — Žr. šios išvados 20 punktą.

29 — Žr. šios išvados 24 punktą.

30 — 2014 m. kovo 27 d. Sprendimas *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 44 ir 46 punktai).

31 — Išskirta mano.

32 — Šiuo klausimu išsamiai žr. mano išvadą byloje *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 61 ir paskesni punktai).

46. Kaip jau yra konstatavęs Teisingumo Teismas, su tuo susijęs Bendrojo Teismo atliekamas tikrinimas reiškia neribotą teisėtumo kontrolę. Taigi Bendrasis Teismas neribojamas nei tų elementų, kuriuos nurodė bylos šalys, nei tų, į kuriuos atsižvelgė Apeliacinė taryba. Priešingai, Bendrasis Teismas savo iniciatyva gali gauti informaciją, kad galėtų patikrinti nacionalinės teisės normų, kuriomis remiamasi byloje, turinį, taikymo sąlygas ir svarbą [33].

47. Todėl, priešingai, negu argumentuoja EUIPO, Bendrojo Teismo įgaliojimas tikrinti neapribojamas tik kontrole, ar Apeliacinė taryba teisingai taikė nacionalinės teisės normas. Priešingai, Bendrasis Teismas privalo patikrinti, ar ir kokiu mastu pagal nacionalinės teisės normą, kuria remiamasi byloje, ankstesnio žymens savininkui suteikiama teisė uždrausti naudoti Sąjungos prekių ženklą.

48. Iš to matyti, kad Bendrasis Teismas, siekdamas nustatyti, kokia apsauga suteikiama pagal nacionalinę teisę, nacionalinės teisės normą turi taikyti taip, kaip jam priimant sprendimą ją aiškina nacionaliniai teismai. Taigi Bendrasis Teismas turi galėti atsižvelgti ir į nacionalinio teismo sprendimą, kuris buvo priimtas vėliau negu Apeliacinės tarybos sprendimas, kai bylos šalys, kaip šiuo atveju [34], galėjo pareikšti nuomonę dėl šio sprendimo [35].

49. Tokį Bendrojo Teismo įgaliojimo tikrinti supratimą patvirtina ir aplinkybė, kad, jei Bendrasis Teismas privalėtų nacionalinės teisės normas taikyti taip, kaip jas aiškino nacionaliniai teismai Apeliacinei tarybai priimant sprendimą, tai prieštarautų tikslui užtikrinti Reglamento Nr. 207/2009 praktinį veiksmingumą [36]. Mat dėl to galėtų atsitikti taip, kad būtų atsisakoma įregistruoti Sąjungos prekių ženklą arba jo registracija būtų paskelbta negaliojančia, nors pagal susijusią nacionalinės teisės normą tam ne(be)būtų pagrindo. Tokia padėtis būtų ne tik nesuderinama su veiksmingos teisinės apsaugos reikalavimu, bet ir nepriimtina dėl proceso ekonomiškumo priežasčių. Mat Sąjungos prekių ženklo pareiškėjas arba savininkas galėtų būti priverstas siekti pradėti naują įregistravimo procedūrą EUIPO, siekdamas apginti savo – neteisėtai nesuteiktas – teises į atitinkamą Sąjungos prekių ženklą.

50. Tokiomis aplinkybėmis reikia skirti nagrinėjamą situaciją nuo situacijos, kai nacionalinės teisės norma, taikoma remiantis nuoroda Reglamente Nr. 207/2009, būtų buvusi pakeista po Apeliacinės tarybos sprendimo. Tokia nuoroda, kaip antai pateikta Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalyje, nėra taip apribota, taigi yra dinaminė nuoroda, nukreipianti į tuo metu galiojančios redakcijos nacionalinę teisę. Nacionalinės teisės normos, kuria remiamasi pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalį, pakeitimas būtų naujos faktinės aplinkybės, todėl nebūtų jau vykstančio ginčo dėl Sąjungos prekių ženklo dalykas. Taigi tokiu atveju reikėtų pradėti naują procesą dėl atitinkamo Sąjungos prekių ženklo registracijos pripažinimo negaliojančia.

51. Be to, supratimas, kad – kaip šiuo atveju – nepakeista nacionalinės teisės norma turi būti taikomos taip, kaip ją aiškino nacionaliniai teismai Bendrajam Teismui priimant sprendimą, yra suderinamas su principu, pagal kurį teismo teikiamas teisės normos aiškinimas iš esmės – t. y. kai išimties tvarka nuo to aiškiai nenukrypstama – gali būti taikomas atgaline data. Šis aiškinimas apribojamas tiek, kad iš jo būtų aišku, kaip tokia norma „turi arba turėjo būti suprantama ir taikoma nuo įsigaliojimo momento“ [37]. Šiuo atveju nereikia išsamiau nagrinėti klausimo dėl šio teisinio principo bendrojo galiojimo, kurį EUIPO ginčija. Mat nėra jokių požymių, kad šiai bylai svarbiuose Prancūzijos teisės

33 — 2011 m. liepos 5 d. Sprendimas *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 52 punktas) ir 2014 m. kovo 27 d. Sprendimas *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 44 ir 46 punktai).

34 — Žr. skundžiamo sprendimo 25 punktą.

35 — Dėl šios būtinybės žr. 2014 m. kovo 27 d. Sprendimą *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 55–59 punktai).

36 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą byloje *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, 91 ir 92 punktai) ir 2014 m. kovo 27 d. Sprendimą *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 40 ir 44 punktai).

37 — Taip Teisingumo Teismas vykstant prejudicinio sprendimo priėmimo procedūrai apibrėžė savo pateikto Sąjungos teisės aiškinimo taikymą atgaline data (žr., pvz., 2016 m. rugsėjo 22 d. Sprendimą *Microsoft Mobile Sales International ir kt.* (C-110/15, EU:C:2016:717, 59 punktas)). Šiuo klausimu taip pat žr. skundžiamo sprendimo 48 punktą.

aktuose šis principas būtų netaikomas. Priešingai, iš G. Szajner pateiktos informacijos matyti, kad jis kaip tik taikomas Prancūzijos *Cour de cassation* praktikoje [38]. Kaip pagrįstai konstatavo Bendrasis Teismas, Sprendime *Cœur de princesse* nėra jokių požymių, kad *Cour de cassation* būtų norėjęs laiko atžvilgiu apriboti šiame sprendime pateikto aiškinimo taikymo sritį [39].

52. Dėl išsamumo šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nacionalinio teismo sprendimo turinio vertinimas ir visų pirma klausimas, ar juo keičiama, ar patvirtinama ligšiolinė teismo praktika, negali turėti reikšmės tam, ar Bendrasis Teismas gali atsižvelgti į nacionalinio teismo sprendimą, kuris buvo priimtas vėliau negu Apeliacinės tarybos sprendimas [40]. Taigi galima neatsakyti, ar Sprendimu *Cœur de princesse* keičiama, ar patvirtinama ligšiolinė Prancūzijos teismų praktika.

53. Gali atsitikti taip, kad Bendrasis Teismas, atsižvelgęs į nacionalinio teismo sprendimą, kuris buvo priimtas vėliau negu Apeliacinės tarybos sprendimas, vien dėl šio sprendimo nacionalinės teisės normą vertins kitaip negu Apeliacinė taryba. Taigi neatmestina, kad, kaip argumentuoja EUIPO, Bendrasis Teismas Apeliacinės tarybos sprendimą panaikins arba pakeis dėl „klaidos be kaltės“. Vis dėlto Bendrajam Teismui vykdant kontrolę, kaip Apeliacinė taryba vertino nacionalinės teisės normas, būtent dėl jo tikrinimo kompetencijos svarbu ne „kaltės“ nustatymas, o neribota teisėtumo kontrolė. Jei tik vėliau paaiškėtų, kad Apeliacinės tarybos sprendimas grindžiamas netinkamu nacionalinės teisės normų aiškinimu, tai negali būti kliūtis ištaisyti šią klaidą.

54. Tam neprieštarauja ir aplinkybė, kad, kaip pažymi EUIPO, Bendrasis Teismas iš principo turi tik remdamasis informacija, kuria Apeliacinė taryba grindė savo sprendimą, nustatyti, kokį sprendimą ji turėjo priimti [41]. Taip yra todėl, kad šis principas taikomas faktams, kuriais remdamasi Apeliacinė taryba priėmė sprendimą, ir ginčo dalykui, kaip jis apibrėžtas per procedūrą EUIPO. Viena vertus, nacionalinės teisės normos išaiškinimas, pateiktas per procedūrą Apeliacinėje taryboje, nekeičia ginčo dalyko. Kita vertus, nacionalinės teisės normos, kurios turi būti taikomos įgyvendinant Reglamentą Nr. 207/2009, kaip tik nėra paprasti faktai [42], ir pagal šio reglamento 65 straipsnio 2 dalį Bendrasis Teismas gali atlikti neribotą jų teisėtumo kontrolę. Todėl Bendrasis Teismas taip pat turi galimybę, priešingai, negu nustatyta kituose prekių ženklų teisės kontrolės sistemos principuose, prireikus savo iniciatyva atlikti nacionalinės teisės normų turinio ir taikymo sąlygų tyrimą [43].

55. Apdairumo sumetimais šiuo klausimu reikia pažymėti, kad dėl šios galimybės savo iniciatyva atlikti tyrimą Bendrasis Teismas jaučia tam tikrą spaudimą gauti informaciją apie nacionalinę teisę ir jos raidą. Vis dėlto atkreiptinas dėmesys į tai, kad dėl užduočių pasidalijimo tarp Sąjungos ir nacionalinių teismų nacionalinės teisės aiškinimas tenka pastariesiems ir Sąjungos teismai neturi jokios konkrečios priemonės nacionalinės teisės aiškinimo klausimams nagrinėti [44]. Todėl Bendrojo Teismo galimybė savo iniciatyva gauti informaciją apie nacionalinę teisę to, kuris remiasi šia teise, jokiu būdu neatleidžia nuo pareigos pateikti informaciją, iš kurios kyla jo pateiktas aiškinimas [45]. Taigi Bendrajam Teismui apeliaciniame procese negalima reikšti priekaišto, kad jis neatsižvelgė į naują nacionalinės teisės elementą, su kuriuo Bendrąjį Teismą turėjo supažindinti tas, kuris juo remiasi.

56. Galiausiai remiantis pirmesniais svarstymais reikia konstatuoti, kad tai, jog Bendrasis Teismas atsižvelgė į Sprendimą *Cœur de princesse*, nėra Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 2 dalies pažeidimas. Todėl pirmasis apeliacinio skundo pagrindas atmestinas.

38 — Žr. G. Szajner atsiliepimo į apeliacinį skundą 25 ir 27 punktus ir 5 priedą (p. 1), 5bis priedą (p. 2) ir 7 priedą (p. 1).

39 — Skundžiamo sprendimo 48 punktas.

40 — Taigi skundžiamo sprendimo 46 punkte Bendrojo Teismo pateikti – tiesa, tik kaip papildomi – argumentai nėra svarbūs.

41 — Žr. visų pirma EUIPO nurodytus 2011 m. liepos 5 d. Sprendimo *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:452) 71 ir 72 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką; taip pat žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimą *Westermann Lernspielverlage / EUIPO* (C-482/15 P, EU:C:2016:805, 27 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

42 — 2014 m. kovo 27 d. Sprendimas *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 37 punktas).

43 — Žr. šios išvados 46 punktą.

44 — Šiuo klausimu išsamiai žr. mano išvadą byloje *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 49 ir paskesni punktai).

45 — Šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 5 d. Sprendimą *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 50 punktas).

b) Dėl Sprendimo Cœur de princesse svarbos

57. Apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje EUIPO teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė Sprendimą *Cœur de princesse* ir taip pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalį. Prieš nagrinėdama šiuos argumentus, trumpai apsvarstysiu Teisingumo Teismo atliekamo nacionalinės teisės normų tikrinimo apeliaciniame procese aprėptį.

i) Dėl Bendrojo Teismo konstatavimų, susijusių su nacionalinės teisės normomis, tikrinimo apeliaciniame procese

– Bendrosios pastabos

58. Kaip ką tik paaiškinta, Bendrasis Teismas vykdo labai išsamią kontrolę, kaip EUIPO apeliacinė taryba taikė nacionalinę teisę pagal Reglamentą Nr. 207/2009. Kontrolė, kurią vėliau apeliaciniame procese vykdo Teisingumo Teismas dėl to, kaip Bendrasis Teismas taikė nacionalinę teisę, yra kur kas ribotesnė.

59. Priešingai, negu nustatyta Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 2 dalyje, pagal kurią pirmojoje instancijoje procese galima paduoti skundą dėl „bet kurios su [šio reglamento] taikymu susijusios teisės normos pažeidimo“, pagal Statuto 58 straipsnį Teisingumo Teismo teisė tikrinti apeliaciniame procese apribojama „Bendrojo Teismo padaryt[u] Sąjungos teisės pažeidim[u]“. Taigi Reglamente Nr. 207/2009 pateikta nuoroda į nacionalinę teisę jai suteikia tam tikrą „teisinio pobūdžio“ aspektą [46]. Tačiau iš to tik matyti, kad *Bendrasis Teismas* vykdo neribotą nacionalinės teisės taikymo teisėtumo kontrolę. Bet ji anaiptol netampa *Sąjungos* teise, dėl kurios pažeidimo būtų galima skųstis apeliaciniame procese [47].

60. Atsižvelgdamas į tai, Teisingumo Teismas Sprendime *Edwin / VRDT* konstatavo, kad jo kompetencija tikrinti, kaip Bendrasis Teismas taikė nacionalinę teisę pagal Reglamentą Nr. 207/2009, apribojama tik kontrole, ar Bendrasis Teismas neiškraipė nagrinėjamų nacionalinės teisės normų, su jomis susijusios teismų praktikos ir teisinės literatūros formuluočių. Teisingumo Teismas taip pat tikrina tik tai, ar Bendrasis Teismas nepadarė šių dokumentų turiniui aiškiai prieštaraujančių išvadų ir ar kuriai nors informacijai akivaizdžiai nesuteikė neproporcingos reikšmės, palyginti su kita [48].

61. Taigi Teisingumo Teismo vaidmuo neapsiriboja tik tikrinimu, ar Bendrasis Teismas neiškraipė informacijos, į kurią atsižvelgė, kaip yra paprastų faktų atveju, bet apima ir „akivaizdžios vertinimo klaidos“ kontrolę [49]. Vis dėlto ši kontrolė tebėra apribota tikrinimu, ar Bendrasis Teismas *akivaizdžiai* klaidingai neįvertino *turimų* elementų. Taigi, priešingai negu Bendrasis Teismas, Teisingumo Teismas neatlieka naujo išsamaus nacionalinės teisės normų vertinimo, o tik apsiriboja Bendrojo Teismo atlikto vertinimo kontrole remdamasis bylos šalių kritikuotais elementais ir akivaizdžiomis klaidomis. Todėl Teisingumo Teismas taip pat jokiu būdu neprivalo savo iniciatyva tirti nacionalinės teisės normų turinio.

46 — Žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą byloje *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, 86 punktas).

47 — Šiuo klausimu išsamiai žr. mano išvadą byloje *Edwin / VRDT* (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 42 ir paskesni punktai); dėl skirtingos nacionalinės teisės reikšmės per atitinkamą pagal Sąjungos teisę vykdomą procesą arba procedūrą taip pat žr. J. Kokott „Le droit de l'Union et son champ d'application“, *La Cour de justice de l'Union européenne sous la présidence de Vassilios Skouris*, Briuselis, Bruylant, 2015, p. 349–366 (p. 350 ir paskesni).

48 — Žr. 2011 m. liepos 5 d. Sprendimo *Edwin / VRDT* 53 punktą (C-263/09 P, EU:C:2011:452), taip pat žr. 2011 m. lapkričio 29 d. Nutartį *Tresplain Investments /VRDT* (C-76/11 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2011:790, 66 punktas).

49 — Generalinio advokato Y. Bot išvada byloje *VRDT / National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, 84 punktas).

62. Šis apribojimas pateisinamas tiek Teisingumo Teismo, kaip apeliacinės instancijos, vaidmeniu, tiek nacionalinės teisės reikšme taikant Reglamentą Nr. 207/2009. Mat nacionalinės teisės normos nėra tik „paprastas faktas“ ir Bendrasis Teismas jas išsamiai išnagrinėja. Vis dėlto jos tėra – nors ir teisinių – ginčo aplinkybių dalis. EUIPO ir Bendrasis Teismas turi šias aplinkybes ištirti ir įvertinti, o Teisingumo Teismas apeliaciniame procese – tik patikrinti, ar nepadaryta akivaizdžių klaidų. Taip yra todėl, kad Teisingumo Teismas, kaip apeliacinė instancija, turi užtikrinti ne vienodą nacionalinės teisės taikymą, už kurį atsakingi aukščiausieji nacionaliniai teismai, o vienodą Sąjungos teisės aiškinimą ir taikymą.

63. Reikia pripažinti, kad tarp Teisingumo Teismo vykdomos nacionalinės teisės taikymo kontrolės apribojimo apeliaciniame procese ir su tuo susijusios Bendrojo Teismo teisės tikrinti *ratio* kyla tam tikra įtampa. Mat pastarosios esmė yra užtikrinti, kad į klausimą, ar ir kokiu mastu pagal nacionalinės teisės normą žymens savininkui suteikiama teisė uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, bus atsakyta *Bendrojo Teismo sprendimo priėmimo momentu*. Vis dėlto dėl skirtingų Bendrojo Teismo ir Teisingumo Teismo užduočių ir Teisingumo Teismo vaidmens apeliaciniame procese šios įtampos išvengti neįmanoma. Taigi neatmestina, kad Teisingumo Teismas pritars Bendrojo Teismo atliktam nacionalinės teisės normų vertinimui, kuris dėl per tą laiką nacionalinių teismų praktikoje pateikto aiškinimo nebeatitiks nacionalinės teisinės tikrovės. Jei iš to atsirastų esminė nacionalinio žymens apsaugos naujovė, daranti poveikį Sąjungos prekių ženklo galiojimui, prireikus reikėtų siekti atnaujinti procesą Bendrajame Teisme arba pradėti naują registracijos panaikinimo procedūrą EUIPO.

– Taikymas šiuo atveju

64. Šiuo atveju dėl su Prancūzijos teise susijusios informacijos, į kurią atsižvelgė Bendrasis Teismas, reikia konstatuoti, kad vertindamas Sprendimą *Cœur de princesse* jis rėmėsi tik šio sprendimo formuluote [50].

65. Tiesa, Bendrasis Teismas, be kita ko, konstatavo, jog pagal – nors ir nevienodą – ankstesnę žemesnės instancijos Prancūzijos teismų praktiką dar iki Sprendimo *Cœur de princesse* buvo galima daryti išvadą, kad įmonės pavadinimo apsauga apima tik atitinkamos įmonės realiai vykdytą veiklą [51]. Vis dėlto Bendrasis Teismas savo atliekamą Sprendimo *Cœur de princesse* svarbos vertinimą grindė ne šiuo konstatavimu, kurį jis pateikė tik kaip papildomą argumentą. Taigi galima neatsakyti, ar Bendrasis Teismas atliko savo pareigą motyvuoti, kai jis rėmėsi „[daugeliu] ankstesnių Prancūzijos teismų sprendimų, kuriuos šalys pateikė tiek VRDT [EUIPO], tiek Bendrajame Teisme“, bet jų nenurodė.

66. Taigi šiame apeliaciniame procese Teisingumo Teismo tikrinimas apsiriboja kontrole, ar Bendrasis Teismas neiškraipė Sprendimo *Cœur de princesse* formuluotės ir nekonstatavo to, kas akivaizdžiai prieštarauja šiame sprendime pateiktai informacijai. Mat kadangi Bendrasis Teismas nesirėmė kita su nacionaline teise susijusia informacija, jam negalima reikšti priekaištų dėl tokios informacijos iškraipymo arba akivaizdžiai klaidingo vertinimo. Vis dėlto Teisingumo Teismo įgaliojimą tikrinti galima suprasti taip, kad jis turi patikrinti, ar Sprendimu *Cœur de princesse*, siejamu su CPI L. 711-4 straipsnio b punktu, gali būti grindžiamas Bendrojo Teismo atliekamas vertinimas, ar tam dar akivaizdžiai reikalinga papildoma su Prancūzijos teise susijusi informacija.

67. Prancūzijos teisinėje literatūroje pateiktomis nuomonėmis, kurias nurodė G. Szajner siekdamas paremti Bendrojo Teismo pateiktą Sprendimo *Cœur de princesse* aiškinimą, daugių daugiausia galima remtis kaip papildomais argumentais. Taigi nėra svarbu tai, kad neaišku, nei ar Bendrasis Teismas šią informaciją turėjo, nei ar į ją atsižvelgė.

50 — Skundžiamo sprendimo 44 punktas.

51 — Skundžiamo sprendimo 46 punktas.

ii) Dėl tariamo Sprendimo Cœur de princesse iškraipymo

68. EUIPO ir *Forge de Laguiole* teigia, jog Bendrasis Teismas iškraipė Sprendimą *Cœur de princesse* konstatuodamas, kad jame pateiktas teiginys dėl įmonės pavadinimo apsaugos srities yra visiškai aiškus ir gali būti taikomas bendrai.

69. Jų teigimu, Sprendimu *Cœur de princesse* kaip tik nebuvo siekiama nustatyti įmonės pavadinimo apsaugos aprėpties trečiosios šalies prašomo įregistruoti prekių ženklo atžvilgiu. Priešingai, šio sprendimo dalykas buvo sukčiavimo fakto pačiam įmonės savininkui paduodant paraišką įregistruoti prekių ženklą konstatavimas. Šios bylos aplinkybės buvo tokios, kad įmonė *Cœur de princesse* padavė paraišką įregistruoti tokio pat pavadinimo prekių ženklą tik siekdama pakenkti trečiajai šaliai. Be to, ši paraiška apėmė veiklą, kurios įmonė *Cœur de princesse* nevykdė ir kuri nebuvo nurodyta pirminiuose įmonės įstatuose.

70. Šis argumentas yra pagrįstas ir Bendrasis Teismas jį taip pat pripažino. Pavyzdžiui, Bendrasis Teismas visų pirma konstatavo, jog Sprendimas *Cœur de princesse* buvo grindžiamas ne ieškiniu, paduotu pagal CPI L. 711-4 straipsnį, o ieškiniu dėl prekių ženklo registracijos pripažinimo negaliojančia motyvuojant tuo, kad paraiška jį įregistruoti buvo paduota sukčiaujant, ir prašymu, susijusiu su nesąžininga konkurencija.

71. Vis dėlto, kaip pagrįstai konstatavo ir Bendrasis Teismas, Sprendime *Cœur de princesse* nėra jokių požymių, kad *Cour de cassation* būtų norėjęs savo teiginio dėl įmonės pavadinimo apsaugos srities galiojimą apriboti konkrečiomis aplinkybėmis, kuriomis buvo grindžiamas šis sprendimas. Priešingai, *Cour de cassation* nagrinėjamą teiginį pateikė atmesdamas pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą, kuris visų pirma buvo grindžiamas tariamu CPI L. 711-4 straipsnio b punkto pažeidimu. Todėl EUIPO argumentas, kad *Cour de cassation* teiginys apie CPI L. 711-4 straipsnio b punktą yra nesvarbus, neįtikinamas. Kaip tik, kiek tai susiję su šia nuostata, atrodo logiška orientuotis į veiklą, kurią realiai vykdo įmonės pavadinimo savininkas. Mat CPI L. 711-4 straipsnio b punkte galimybė naudojantis ankstesniu įmonės pavadinimu užginčyti vėlesnį prekių ženklą susieta su galimybe suklaidinti visuomenę. Tokią galimybę suklaidinti visuomenę tikriausiai būtų sunku įrodyti, jei ji būtų grindžiama veikla, kuri nevykdoma.

72. Šiai išvadai neprieštarauja ir nepagrįstas *Forge de Laguiole* priekaištas, kad Sprendimo *Cœur de princesse* negalima laikyti pagrindiniu sprendimu, nes juo buvo patvirtintas pirmesnis sprendimas. Šiuo atveju nereikia atsakyti, ar Sprendimas *Cœur de princesse* yra „pagrindinis sprendimas“. Pakanka konstatuoti, kad iš atsakymo į pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą struktūros ir iš teiginio dėl įmonės pavadinimo apsaugos srities pateikimo vietos aiškiai matyti, jog tai yra bendro pobūdžio principinis konstatavimas.

73. Galiausiai EUIPO teigia, kad *Cour de cassation*, siekdamas išnagrinėti jam pareikštą antrąjį apeliacinio skundo pagrindą, orientavosi į veiklą, kurią realiai vykdė įmonės pavadinimo savininkas. Jame esą buvo kalbama apie nesąžiningos konkurencijos sritį, o dėl to preziumuojama, kad tarp atitinkamų įmonių turi vykti reali konkurencija. Vis dėlto šie argumentai nepagrįsti. Teiginį, apie kurį čia kalbama, *Cour de cassation* pateikė ne atsakydamas į antrąjį apeliacinio skundo pagrindą, kuris buvo susijęs su nesąžininga konkurencija. Taigi šiuo atveju nereikia nagrinėti bylos šalių nesutarimo dėl realios konkurencijos būtinybės, kiek tai susiję su nesąžininga konkurencija.

74. Iš šių argumentų nematyti, kad Bendrasis Teismas būtų iškraipęs Sprendimą *Cœur de princesse* arba kad šio sprendimo teiginiui patvirtinti akivaizdžiai būtų reikėję kitų su nacionaline teise susijusių elementų. Be kita ko, Prancūzijos teisinėje literatūroje pateiktos nuomonės, kurias nurodė G. Szajner, patvirtina Bendrojo Teismo pateiktą Sprendimo *Cœur de princesse* aiškinimą [52].

52 — Visų pirma žr. G. Szajner atsiliepimo į apeliacinį skundą 16 priedą.

75. Taigi apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

2. Dėl Forge de Laguiole realiai vykdytos veiklos (apeliacinio skundo antrojo pagrindo antra dalis)

76. Antrojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje EUIPO, palaikoma *Forge de Laguiole*, Bendrajam Teismui reiškia priekaištą, kad jis klaidingai nustatė, kokią veiklą *Forge de Laguiole* realiai vykdė. Bendrasis Teismas esą teisingai pažymėjo, kad įmonės pavadinimo *Forge de Laguiole* apsaugos sritis priklauso tik nuo Prancūzijos teisės. Tačiau tirdamas, kokią veiklą *Forge de Laguiole* vykdė, Bendrasis Teismas rėmėsi tik atitinkamų prekių pobūdžiu, o ne ir jų paskirtimi bei naudojimu, kaip reikalaujama pagal Prancūzijos teismų praktiką. Be to, Bendrasis Teismas šiuo klausimu rėmėsi savo praktika, susijusia su realiu Sąjungos prekių ženklo naudojimu, nors Teisingumo Teismas yra atmetęs analogiško šios praktikos taikymo galimybę, kai taikoma Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalis.

77. Šiuos argumentus reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstus, ir šiuo atveju nereikia toliau nagrinėti klausimo dėl analogiško teismo praktikos, susijusios su Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 ir 3 dalimis, taikymo, kai taikoma šio reglamento 8 straipsnio 4 dalis [53].

78. Pirmiausia reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas, tirdamas, kokią veiklą *Forge de Laguiole* vykdė, savo praktikos dėl realaus Sąjungos prekių ženklo naudojimo anaiptol netaikė bendrai pagal analogiją. Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 63 punkte tik nurodė savo praktiką dėl prekių kategorijų ir pakategorių koncepcijos. Taip jis norėjo paaiškinti konstatavimą, kad prekyba šakutėmis negali būti veiklos vykdymo visame stalo reikmenų sektoriuje įrodymas, bet gali būti veiklos stalo įrankių srityje įrodymas. EUIPO ir *Forge de Laguiole* dėl šio konstatavimo išsakyta kritika nepagrįsta.

79. Be to, EUIPO ir *Forge de Laguiole* kritika akivaizdžiai nepagrįsta tiek, kiek ji grindžiama neteisingu skundžiamo sprendimo supratimu. Tirdamas, kokią veiklą *Forge de Laguiole* realiai vykdė, Bendrasis Teismas aiškiai netaikė kriterijų, pagal kuriuos galima nustatyti atitinkamą veiklą. Į Prancūzijos teismų praktiką, kuria remiasi šalys šioje byloje, Bendrasis Teismas atsižvelgė tik vertindamas galimybę suklaidinti visuomenę [54]. Tačiau to nepakanka norint konstatuoti, kad skundžiamas sprendimas nepakankamai motyvuotas. Iš to, kas išdėstyta, akivaizdu, kad Bendrasis Teismas taikė atitinkamoje teismų praktikoje, kurią šalys nurodė kaip taikytiną, įtvirtintus kriterijus ir siekdamas nustatyti, kokią veiklą *Forge de Laguiole* realiai vykdė.

80. Bendrasis Teismas, tirdamas šią veiklą, aiškiai orientavosi ne tik į atitinkamų prekių pobūdį, bet ir jų paskirtį, naudojimą, klientus ir platinimo būdus [55].

81. Bendrasis Teismas deramai atsižvelgė į šiuos įvairius veiksnius, todėl jų vertinimas patenka į faktų vertinimo sritį. Teisingumo Teismas negali vykdyti faktų vertinimo kontrolės, nebent jie būtų iškraipyti, o šiuo atveju dėl to nei reiškiamas priekaištas, nei tai yra akivaizdu [56]. EUIPO ir *Forge de Laguiole* gali nesutikti su faktiniais konstatavimais, kuriuos Bendrasis Teismas, remdamasis atitinkamų prekių pobūdžiu, paskirtimi ir naudojimu, pateikė dėl *Forge de Laguiole* vykdomos veiklos. Tačiau to nepakanka norint įrodyti, kad Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime padarė teisės klaidą.

82. Taigi negalima pritarti ir apeliacinio skundo antrojo pagrindo antrai daliai.

53 — Šiuo klausimu žr. EUIPO nurodytą 2011 m. kovo 29 d. Sprendimą *Anheuser-Busch / Budějovický Budvar* (C-96/09 P, EU:C:2011:189, 142–146 punktai) ir generalinio advokato P. Cruz Villalón išvadą byloje *Anheuser-Busch / Budějovický Budvar* (C-96/09 P, EU:C:2010:518, 69 ir 70 punktai).

54 — Žr. skundžiamo sprendimo 81 punktą.

55 — Dėl *Laguiole* realiai vykdytos veiklos žr. skundžiamo sprendimo 61, 62 ir 67–69 punktus. Dėl galimybės suklaidinti taip pat žr. skundžiamo sprendimo 85, 99, 101, 104, 106 ir 110 punktus.

56 — Žr. atitinkamai 2014 m. sausio 30 d. Sprendimą *Industrias Alen / The Clorox Company* (C-422/12 P, EU:C:2014:57, 38 punktas) ir 2015 m. sausio 20 d. Sprendimą *Longevity Health Products / VRDT* (C-311/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2015:23, 39 punktas).

3. Santrauka

83. Kadangi visi EUIPO pateikti apeliacinio skundo pagrindai atmestini, reikia atmesti ir visą apeliacinį skundą.

VI – Bylinėjimosi išlaidos

84. Remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalimi, jeigu apeliacinis skundas atmetamas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

85. Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, siejamą su 184 straipsnio 1 dalimi, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi G. Szajner buvo pateikęs atitinkamą prašymą ir EUIPO bylą pralaimėjo, pastaroji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

86. Pagal Procedūros reglamento 184 straipsnio 4 dalį iš pirmojoje instancijoje įstojusios į bylą šalies, kuri ne pati pateikė apeliacinį skundą, gali būti priteistos bylinėjimosi išlaidos, jeigu ji dalyvavo Teisingumo Teisme vykusio proceso rašytinėje arba žodinėje dalyje. Taigi iš *Forge de Laguiole SARL*, kuri dalyvavo rašytinėje šio proceso dalyje, turi būti priteistos jos pačios bylinėjimosi išlaidos.

VII – Išvada

87. Remdamasi pirma išdėstytais argumentais, siūlau Teisingumo Teismui priimti tokį sprendimą:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. EUIPO padengia savo ir Gilbert Szajner patirtas bylinėjimosi išlaidas.

3. *Forge de Laguiole* padengia savo bylinėjimosi išlaidas.